

Art. 9 heeft zijn doel volkomen bereikt. De Conventie is op dit oogenblik door veertig soevereine staten aangenomen. In den jongsten tijd traden toe Venezuela, de 37^{ste} (1894); Siam, de 38^{ste} (1894); Transvaal, de 39^{ste} (1896) en eindelijk de negusnegusti Menelik van Abessinië, als de veertigste, in den herfst van 1896. Wanneer Brazilië, China en Marokko geteekend hebben, kan men wel zeggen, dat alle rassen over de conventie van Genève elkaar de broederhand reiken.

Naar waarheid schrijft Colleville 1): „Dit verbond der geheele wereld lichtte een nieuwen tijd aan in de geschiedenis der volken.” Deze woorden worden opgeluisterd door een bont geschakeerde rij van namen en jaren, welke als een kostbare lauwerkrans de Roode Kruisvaan omslingeren. Düppel, Polen, Sadowa, Sedan, Parijs, Plewna, Argentinia, Peru, een enkele greep uit het getal der slachtplaatsen, waar het Kruis zijn zegenende kleuren vertoonde, duizenden tot redding.

Een volledige geschiedenis van het R. K. ligt niet in den aard van deze schets. Het zij daarom genoeg, te zeggen, dat het R. K. tot op dezen tijd — de oorlog van 1894—95 heeft de heldendaden van de Japansche liefdebroeders bij Port-Arthur en Wei-ha-wei aanschouwd — de christelijke liefde, die het hart van zijn stichter openbaarde, tot den hoogsten trap van volmaaktheid heeft opgevoed.

IV.

DE STICHTER VAN HET ROODE KRUIS NA HET SLAGEN VAN ZIJN ARBEID.

Als een andere Peter de Kluizenaar, had Dunant den modernen kruistocht naar den vrede verwekt en geleid. Jeruzalem was bereikt 2).

Maar al was het werk voltooid, rust was den bouwmeester niet vergund. Hij werd door de machtigen der aarde in sociale aangelegenheden herhaaldelijk geraadpleegd. Geen wonder, dat hem eer ten deel viel. Het feit, dat een ambteloos burger de mogendheden bewogen heeft, zich tot zulk een heerlijk verbond, als het Roode Kruis was, aanéén te sluiten, is en blijft éénig.

Dunant liet zich door welke onderscheiding ook, niet uit zijn plooi trekken. Hij bleef dezelfde vriendelijke, bescheiden man, dezelfde wijsgeer en wereldburger, wiens blik altijd op nog hoogere vredes-idealen gericht werd; wiens geld steeds voor elk menschlievend doel gereed lag en die te onbedorven was, eenige munt uit zijn aanzien te slaan. Als een tweede *Aristeides* heeft hij voor het gemeene best alles veil gehad; als een tweede *Aristeides* zal hij geen penning nalaten. Maar de dankbaarheid zal achter zijn lijkkoets gaan.

1) Historique, p. 30.

2) »De Standard» van 22 Mei 1894 noemt hem „The Peter the Hermit of the new red cross”. En Charles Dickens gaf hem, ter herinnering aan Solferino, den eernaam „the man in white” (*All the year round* May, 16, 1863). Niet te vergeten is ook het fraaie artikel over den Samaritaan van Solferino, door Guido Weiss (in no. 41 van Berthold Auerbach's „Deutsche Blätter” jaargang 1863).